

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΗΓΕΣΙΠΠΕ ΜΟΡΕΑΟΥ

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ

Κάποτε στη Γαλλία βασιλεύει ένας μοθηρός και βάνουσος βασιλιάς, ο Λουδοβίκος ο ένδεκατος. Διάδοχος ήταν ένα χαριτωμένο και καλόκαρδο παιδί, που το έλεγαν χαϊδευτικά Καρολάκη και περιμέναμε δλοι νάρθη ή στιγμή που θα μπορούσε να τον πούνε Κάρολον ὄγδοον.

Ο γέρος βασιλιάς δεισιδαίμων και ασθενής, ζούσε και τυραννούς τον λαόν κάτω από τη σκιά των ψηλών και χονδρών τοίχων του πύργου του στο Πλεσί-Λετούρ....

Ο πύργος αυτός ήταν μιά κατοικία φοβερή και μυστηριώδης· οι σκοτεινοί του διάδρομοι, οι ἀπεραντες και γεμάτες στρατό αὐλές του κ' οι κρεμαστές του γέφυρες, τοῦδιναν ὄψη ἀκροπόλεως. Έκει μέσα μιλούσανε καμηλοφώνως και στά διάφορα διαμερίσματα περπατούσαν με τις μύτες των παπουτσιών, σάν να βρισκόντουσαν σέ κανένα νεκροταφείο. Κάτω, στάς ὑπονόμους και στά ὑπόγεια, στενάζανε θαμμένοι κατά ἑκατοντάδας οι φυλακισμένοι, ἄλλοι γιατί ἐξεφράσθησαν κατά του βασιλέως, ἄλλοι γιατί μιλήσανε ὑπέρ του λαού και ἄλλοι—οἱ περισσότεροι—γιά τίποτα. Μεταξύ των τελευταίων βρισκόταν και ὁ Ζάκ Νταρμανιάκ, γιός του μακαρίτου δουκάς Ντενιμούρ, που τον είχανε ρίξει στό βάθος τῆς φρικκοδωστεράς εἰρκτῆς. (1)

Μέσα σ' αὐτή τήν πένθημη κατοικία περνούσε τά χρόνια τῆς ζωῆς του ὁ διάδοχος Κάρολος που εἶταν πιά ἔντεκα χρονῶν. Φτωχό βασιλόπουλο! Τοῦ κάκου ἀναζητοῦσε κάτι γιά νά ξεκουριζή τά μάτια του ἀπό τήν φρίκη που τον παριστοιχίσε. "Ένα μικρό δροσερό καί πράσινο ἄσος φαινόταν πειὸ πέρα ἀπό τον πύργο ἀλλά κ' ἔκει ἔβλεπε κανείς σπημένες κρεμάλες παρὰ δένδρα. Ὁ ποταμός Λεϊγερ διέσχισε ζοηρός και ὀρηκτικός τὸν κόμμο. Τὴν νύχτα δμως οἱ διαταγές του βασιλέως ἐτάραζον και γέμιζον αἵματα τά νερά του.

Ὁ μικρός Κάρολος εἶχε ἀκούσει πολλές φορές νά διηγούνται παράδοξα και τρομερά πράγματα γιά τούς κατοίκους των ὑπογείων φυλακῶν και ἄλλες τότες φορές ἐπεθύμισε νά πάη νά ἐπισκεφθῆ στή φυλακή τὸ νεαρό Νταρμανιάκ τοῦ ὁποίου ἡ μικρὴ ἡλικία και ἡ εὐγενῆς καταγωγή κινούσαν ἰδιαίτερως τὴν περιέργειά του και τὸν ἔκαναν νά νοιώθῃ κάποια συμπάθεια γιά τὸ νεαρό φυλακισμένο, ἀλλ' ὁ φόβος που του προξενούσε ὁ πατέρας του τὸν συγκρατοῦσε. Μά ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸ ἀποφάσισε ὀριστικά νά κατεβῆ τὴ νύχτα στίς φυλακές.

Μέσα στήν ἡσυχία τῆς νυκτός, δταν ἐκοιμήθησαν πιά ὅλοι, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕναν ἐμπιστό του θαλαμηπόλο κατέβηκε σέ μιὰ ἀπὸ τίς ἐσωτερικῆς αὐλές του πύργου. "Ένας λόχος τῆς φρουρῆς βρισκόταν ἐκεῖ.

— Τις εἰ! ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ τραχεῖα και δυνατὴ.

— Κάρολος διάδοχος.

— Ἀπαγορεύεται! Ἐπιστρέψατε!

Ὁ Κάρολος δμως ἀντὶ νά ὑπακούσῃ, ἐπλησίασε τὸν ἀξιωματικὸν τῆς περιπόλου και τοῦ ψιθύρισε σ' αὐτὴ:

— Ὁ Βασιλεὺς ἀσθενεῖ βαρέως. Θέλοντας μ' αὐτὰνὰ του ἐξηγήσῃ πὸς σέ λίγο θὰ γινόνταν αὐτὸς βασιλιάς.

— Ἐάν εἶνε ἔτσι, περάσατε Ὑψηλότατε! εἶπε τότε ὁ ὄξωματικός παραγμένος. Περάσατε! κ' ὁ θεὸς ἂς σᾶς προστατεύσῃ γιατί ἂν ἀνακαμφθῆτε, θὰ χαθῶ.

Ὁ Διάδοχος κ' ὁ ἀκόλουθός του ὑπὸ τὴν ὄδηγιαν του δεσμοφύλακος μπήκαν σέ μιὰ ὄρη και σκοτεινὴ κάμαρη. Κατόπιν κατέβηκαν μιὰ σκάλα με μεγάλη προφύλαξη μήπως παραπατήσουν και κἀνουν θόρυβο. Ἐπὶ τέλους ἕνας ἀόριστος στήν ἀρχὴ θόρυβος που ὄσο προχωροῦσαν γινόνταν πειὸ διακριτικός, ἕνας θόρυβος κλαυθμῶν και στεναγμῶν, τούς ἀνήγγειλε τὸ τέλος του ταξιδίου τους.

Ὁ Κάρολος, μπροστὰ στό θέμα που ἔβλεπε τώρα, ὀπισθοχώρησε ἀπὸ φρίκη. Εἶδε ἕνα κλουβὶ σιδερένιο χωμένο στὸν τοίχο, χαμηλὸ και στενὸ ὅπου κάθε κίνησις γιά τὸν φυλακισμένο ήταν και ἕνας πόνος, ὅπου ὁ ὕπνος ἦταν ἕνας τρομερὸς ἐπιλήτης. Μέσα στὸν κλωβὸ βγαγοῦσε ἕνα παιδί τόσο ἰσχνὸ και τόσο χλωμὸ που ὁ

δεσμοφύλαξ που του πήγαινε τὸ σταμνὶ με τὸ νερὸ και τὸ καθημερινὸ μῆτρο ψωμὶ ἔλεγε: «Πρέπει νά με ἀντικαταστήσουν με ἕνα νεκροθάφτη». Αὐτὸ τὸ κλουβὶ εἶταν ἡ φυλακή του μικροῦ Νταρμανιάκ.

Ὁ Διάδοχος προσπαθοῦσε νά βρῆ γλυκυλόγια γιά νά μιλήσῃ του φυλακισμένου μὰ μονάχα δάκρυα εὔρισκε. Ὁ Νταρμανιάκ καταλάβαινε τὴ συμπαθία του και του ἀπαντοῦσε με ἕνα χαμόγελο εὐγνωμοσύνης. Κατόπιν ἀρχισαν νά συνομιλοῦν μέσ' ἀπ' τὰ κάγγελα.

...Ἀπὸ τότε ὁ Κάρολος τὸν ἐπισκεπτόταν κάθε νύχτα.

"Ένα βράδυ οἱ δὺ φίλοι συνομιλοῦσαν ὅπως πάντα και ἀπὸ λόγο σέ λόγο ἡ συζήτησις στράφηκε στήν μέλλουσαν βασιλείαν του Καρόλου και στίς προθέσεις του.

— Δὲν μοῦ λέτε, τί θὰ κάνετε δταν γίνετε βασιλεὺς; εἶπε ὁ φυλακισμένος που σά μεγαλιέτερος στά χρόνια και στά βάσανα εἶχε κάποιο ἐπιβάλλον στό νεαρό του φίλο.

— Ὡραία ἐρώτησις! Θὰ κάνω πολέμους.

Ὁ Νταρμανιάκ χμογέλασε με λύπη.

— Και τί τὸν λαόν σας, Ὑψηλότατε! δὲν θὰ κάνετε τίποτα γ' αὐτόν;

— Ναί, ἀλήθεια! Πρώτη μου δουλειὰ θὰ εἶνε νά στείλω στὸν διάβολο—ἀν τούς θέλει—κ' αὐτόν τὸν Ὀλιβιέ και τὸν Τριστάν.(2) Γελοῦσαν κ' οἱ δὺο με τὴν καρδιά τους γιά τὰ τελευταῖα λόγια του διαδόχου, ἀλλ' ἡ καρὰ δὲν ἐβάστασε πολὺ. Ἐξαφνα ἔπασσαν νά γελοῦν κ' ἀλληλοκινιόταναν περὶλυτοι γιατί τού; φάνηκε πὸς ἀκούσαν νάνηχη, ἔκει κοντά τους ἕνα σατανικὸ γέλιο.

Τὸ ἀπέδωσαν στήν φαντασίαν τους και καθησίουσαν.

— Ἐχε ἐλπίδα και θάρρος, εἶπε τέλος ὁ διάδοχος, δίνοντας τὸ χερί του νά χαιρετήσῃ τὸν κρατούμενον.

Ὁ δυστυχὴς κατάδικος ἀναιγκώθηκε γιά νά σφιξῆ τὸ παρήγορο χερί του βασιλόπαιδος ἀλλά τὰ μέλη του, μωδιασμένα ἀπὸ τὴν μακρὰν ἀκινήσιαν, δὲν του τὸ ἐπέτρεψιν. Ἐβγαλε μιὴ κραυγὴ πόνου και ξανάπεσε στό σκαλί του.

— Ἀχ, θεέ μου! ἀναστέναξε ὁ διάδοχος. Πότε λοιπὸν θὰ γίνω βασιλεὺς; και ἀνελύθη σέ δάκρυα.

— Ποτέ! Οὐδέποτε! ἀκούστηκε τότε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ βάθος του ὑπογείου.

Κ' ὁ Λουδ βίκος ὁ ΙΑ' παρουσιάστηκε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τούς Ὀλιβιέ, Τριστάν και ἄλλους ἀνθρώπους του.

Ὁ Κάρολος ἔβλεπε τὸν φοβερὸ γέροντα νά προχωρῆ σάν φάντασμα πρὸς αὐτόν.

— Ἄ! καλόκαρδε μικρέ, του εἶπε ὁ πατέρας του μουμονορίζοντας και διασκοπόμενος ἀπὸ ἕνα δυνατὸ βῆχα. Κάνεις κόρτε με τὸ

στέμμα μου ἐνὼ ἐγὼ ζῶ και βασιλεύω! Ἄ προνοητικὸ νιέ, ὄνειρεύσαι ἀπὸ τώρα τὴν κηδεῖα μου! Ἄθλις! Δὸς τὸ ξίφος σου!

Ἐνας δυνατός παροξυσμὸς του βῆχα του τὸν δέικομα.

Ὁ Κάρολος δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίστασι και παρέδωσε τὸ ξίφος του σ' ἕναν τὸν παρερισκομένον αὐλικῶν. Σ' ἕνα νεῦμα του βασιλέως ἀπήχθη σὺρόμενος ὑπὸ τὸν στρατιωτῶν. Ὁ Λουδοβίκος ὁ ΙΑ' προτοῦ ἐγκαταλείψῃ τὰ ὑλόγια ἔφριξε ἕνα βλέμμα μίσους στό κλουβὶ του θύματός του και πλησιάζοντας τὸν ἀφοσιωμένον του Τριστάν ἐψιθύρισε κάτι σ' αὐτὸ του.

— Σὺμφωνοι, ἀπήνησε ὁ δῆμιος. Τὸ βράδι στίς δώδεκα θάχουν τελειώσει ὄλα. Μαίνατε ἡσυχος. Ὁ Νταρμανιάκ θὰ πεθάνῃ. Και ἡ συνοδεία ἀπομακρυνθήκε...

Δυστυχισμένα Νταρμανιάκ! Ὡστε αὐτὴ ἡ γλυκυὰ ἀτίς τῆς ἐλπίδος που ἐγλύστρησε μέχρι τῆς εἰρκτῆς; σου χάθηκε κ' αὐτὴ γιά νά σου δεῖξῃ πὸ βᾶθὺ τώρα τὸ σκοτάδι τῆς;

— Νά εἶμι μόνον 16 ἐῶν, ἐσκέπτετο, νά ἔχω ἕνα ἀδελφὸ σάν τὸν διάδοχο Κάρολον και ὄμως νά εἶμι καταδικασμένος σέ λίγες ὄρες νά πεθάνω!

Σὲ κάθε ἀόριστο μακρυνὸ χτύπο του μεγάλου ρολογιῶ του πύργου που του μετροῦσε τίς τελευταῖες του ὄρες, ἐνόμιζε πὸς ἔ-



*Ἐβλεπε σπημένες κρεμάλες!...

(1) ΣΗΜ. ΜΕΤΑΦΡ. Ὁ δούξ Ντενιμούρ ἀπεχονίσθη κατηγορηθεῖς ἐπὶ αἰσῆσι κατὰ του βασιλέως Λουδοβίκου του ΙΑ'.

Σ. Μ. Κ' οἱ δὺο εἶταν δῆμιος.

